

Chương 120

Chúng Ta Cũng Dài Miệng

Hoàng Lão Thực tới nhà cha mẹ trẻ hơn, bị nhị lão hung hăng mắng một trận xả giận.

Đây coi như là vạ lây. Hấn trở về cũng không dám nói.

Hôm nay, Đỗ Quyên trừ bỏ đi nhà Cửu Nhi chúc tết mẹ nuôi, cũng không đi nhà người khác, cũng không đi theo coi Lâm Xuân Cửu Nhi bọn họ múa sư tử, chỉ ở nhà tiêu di chơi, hoặc dạy Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly nhận chữ.

Mấy ngày kế tiếp, các nàng cũng không đi ra ngoài, ở bên đông sương nhà Nhậm Tam Hòa đọc sách. Sau này Lâm Xuân và Cửu Nhi cũng tới, cũng đi theo đọc sách.

Đọc sách mệt mỏi, mọi người liền ở trong sân đá cầu hoặc tập võ.

Như thế qua hơn mười ngày, đến 12 tháng giêng, Hoàng đại nương từ Cây Lê Câu thăm người thân trở về, lại dẫn theo một đoàn khách.

Theo thường lệ, Hoàng Lão Thực phải xuất đầu chiêu đãi nhà cậu.

Tính cả con nít, có khoảng mười bảy mười tám người.

Vào trong viện ngồi xuống, bình thường tiểu viện trống rỗng có vẻ chật chội.

Lập tức, cha con Hoàng lão cha và Hoàng Lão Thực tiếp đón đàn ông uống trà. Phụ nữ do Hoàng đại nương tiếp đãi.

Phượng Cô không đến nhưng Hoàng lão Nhi, Tiểu Bảo, Đại Nữ và Tiểu Thuận đều tới.

Mẹ con Phùng Thị ở phòng bếp bận rộn đến mức chân không chạm đất.

Hoàng Ly chạy khắp nơi, hỗ trợ bung lầy đồ, thuận tiện canh chừng đám nhỏ, không cho bọn họ rờ mó lung tung.

Đầu năm Hoàng đại nương bị Đỗ Quyên làm cho tức không nhẹ, nghĩ rằng hôm nay đến cửa một lượt, coi người đầy như thế nào? Bà lại muốn lấy lòng trước mặt người nhà mẹ đẻ, nên dùng sức thổi Đỗ Quyên nấu thức ăn ngon.

Tẩu tử và em dâu nhà mẹ đẻ nàng không tin, nói Đỗ Quyên bao lớn mà biết làm đồ ăn. Cho dù làm cũng không thể làm tốt như vậy, thối phồng như thân tiên.

Hoàng đại nương son sắt bảo chúng, lại kêu Đỗ Quyên ra phân phó.

Hôm nay Đỗ Quyên lại không chường muôi (người nấu chính), nàng ở bên bếp lò nhóm lửa.

Hôm nay là Hoàng Tước Nhi chường muôi, Phùng Thị hỗ trợ rửa rau, thái rau.

"Nãi nãi kêu ta?" Đỗ Quyên đi ra hỏi.

"Ta nói với đại cữu nãi nãi ngươi là ngươi nấu sườn chua ngọt ăn ngon nhất, các nàng còn không tin đâu. Ngươi hôm nay làm cho các nàng nếm thử. Còn có canh cá chua, thịt kho tàu, móng heo. Còn có cái gì đậu hủ, còn có..."

Hoàng đại nương vừa nói vừa cố gắng nghĩ, có vài món nàng đã ăn qua, có vài món căn bản chưa từng ăn, như canh chua cá là nghe Lâm Đại Đầu nói.

Đỗ Quyên không chờ nàng nói xong, liền cười nói: "Hôm nay đại tỷ ta chường muôi."

Hoàng đại nương không vui nói: "Cữu nãi nãi ngươi không dễ dàng đến một lần, ngươi không thể khách khí chút? Nấu đồ ăn cũng không bằng lòng? Thiêu cho người bên ngoài ăn thì rất cần mẫn."

Đỗ Quyên cảm thấy, nếu thật cùng nãi nãi so đo, không bị tức chết mới là lạ.

Nàng lại không phải coi tiền như rác, không có việc gì nấu cho người ta ăn?

Người ăn thức ăn của nàng, có ai không có ân với nàng, hoặc là tận tâm chiếu cố nhà của nàng chứ? Ngược lại gia gia nãi nãi, không cần suy nghĩ, chỉ bởi vì nuôi Lão Thực cha một thời gian thì đương nhiên có sẵn ăn, ăn xong còn chọn tam lầy tứ.

Những lý do này nãi nãi biết rõ, càng muốn nói "nấu cho người bên ngoài ăn".

Khó trách nương bị nàng làm cho tức giận đến như vậy, bao nhiêu năm đều canh cánh trong lòng, nàng lại không phải là người dễ mở lòng.

Nghĩ xong, nàng cười nhạt nói: "Ta cũng không có thời gian nấu cho 'người bên ngoài' ăn. Chỉ nấu một lần đưa cho mẹ nuôi và nhà tiêu di. Không có bọn họ, sao có món ăn thôn quên và cá mà hiếu kính cho gia gia nãi nãi."

Tại sao nàng không chỉ một lần mà đến 2, 3 lần nhắc nhở?

Hoàng đại nương vừa thấy nàng bày ra sắc mặt này, là biết mình không cẩn thận nói sai, xấu hổ chất vấn: "Không phải ngươi còn đưa cách vách?"

Đỗ Quyên cười nói: "Nãi nãi, nếu không phải Đại Đầu thím cho ta bú sữa, ta còn không biết có lớn lên được hay không. Đã chết còn nấu nướng gì? Cá cũng do Lâm Xuân và Cửu Nhi xuống nước lưới được."

Trước mặt người, Hoàng đại nương tức giận đến tím mặt, "Một chút ân tình của người bên ngoài ngươi nhớ thật rõ ràng, mà không nhớ rõ cha ngươi từ đâu ra. Không có cha ngươi, nào có các ngươi?"

Đỗ Quyên cười to nói: "Ái dà, nãi nãi! Nếu ta không nhớ rõ chuyện này, không cảm kích gia gia nãi nãi, hàng năm đưa nhiều đồ như vậy cho gia gia nãi nãi là vì cái gì chứ? Tiểu di ta chiếu cố nhà chúng ta như vậy, chúng ta cũng không đưa đâu. Còn có, đây cũng không phải là một chút ân tình, nếu ta không ăn sữa của Đại Đầu thím, đã sớm chết đói. Nếu không có cha nuôi và tiểu dưỡng giúp đỡ, ta có lòng nấu ăn cho người ăn cũng chỉ có thể xào rau xanh. các ngươi cũng không hiếm lạ rau xanh xào chứ?"

Nàng thật muốn bỏ đầu của nãi nãi ra, xem xem bên trong đựng những thứ gì.

Đạo lý đơn giản như vậy, sao nàng chỉ nghĩ theo ý của mình như vậy chứ?

Đỗ đại tiểu thư quả thực muốn phát điên!

Bởi vì, nàng không cảm thấy nãi nãi cố ý làm khó dễ nàng. Nãi nãi sinh khí, thật khó chịu!

Hoàng đại nương bị nàng nói, sắc mặt biến xanh biến hồng.

Nhưng bà vẫn như cũ nói nàng đối với người ngoại thế nào, đối với mình lại không để bụng ra sao, giống như máy ghi âm lặp lại cùng một câu.

Thân thích thấy Hoàng đại nương xấu hổ, vội khuyên giải.

Đang nói, Hoàng Tước Nhi từ phòng bếp đi ra.

"Nãi nãi, tuy tay nghề ta không được tốt, nấu ra không phải không thể ăn. Ta nấu cho đại cửu nãi nãi ăn không được? Đỗ Quyên qua năm mới 9 tuổi, cầm muôi không nổi. Hôm nay nàng giúp ta nhóm lửa." Nàng bình tĩnh nói.

"Cầm muôi không nổi còn nấu cho người ngoài ăn?"

Hoàng đại nương nghe xong một đầu hỏa, tóm lại vẫn là nuốt không trôi khẩu khí kia.

"Đó là lúc nàng rảnh rỗi, người có sức, mới nấu một hai món. Hôm nay tới nhiều người như vậy, tôi thiếu muốn nấu mười mấy món, sao nàng có thể kham nổi? Ta nhớ rõ Đại Nữ tử ty ty đến 10 tuổi mới bắt đầu nấu cơm nấu ăn." Hoàng Tước Nhi như cũ, không nhanh không chậm nói.

Đỗ Quyên ha hả cười nói: "Chúng ta nào có mệnh tốt như Đại Nữ tử tỷ vậy, có nãi nãi chiếu cố! Nương chúng ta bận rộn trong nhà, lại phải ra ruộng, lên núi, chúng ta bốn năm tuổi đã học nấu cơm, bằng không sẽ đói chết a!"

Đại Nữ liền đỏ mặt.

Hoàng đại nương càng nổi giận, tâm như dày vò.

Có thể bà mới ý thức được, ai cũng khen Đỗ Quyên có thể làm, nhưng Đỗ Quyên mới 9 tuổi.

Còn có, mấy đứa cháu gái đều do con dâu cả tự mình nuôi lớn, bà không giúp chút nào.

Nếu bà nghĩ thông suốt, không chừng còn có thể thương tiếc. Nhưng trước mặt người ta bị hai đứa cháu nói cho cứng họng, chút thương tiếc kia bị phần nộ thay thế.

"Mẹ người đâu? Mẹ người hôm nay không lên núi chứ?"

"Nương ta đang rửa rau, thái rau. Nàng nói chúng ta còn tay nhỏ mềm, không thể chặt xương làm cá, sợ chúng ta bị đứt tay, cho nên làm việc nặng. Chúng ta chỉ nấu thôi."

Hoàng đại nương nhìn Hoàng Tước Nhi, gần như kinh ngạc.

Khi nào thì đứa cháu lớn này lớn gan như vậy có thể nói chuyện?

Đại cữu nãi nãi nghe lời của Hoàng Tước Nhi đều không khỏi nhìn thẳng vào nàng: dáng người cô gái trước mặt tú lệ, mi cong mắt hạnh, yên tĩnh hào phóng, nói chuyện rõ ràng có lý...

Ân, sao xuất sắc như vậy?

Một bà mục cười nói: "Đại cô hấn, đừng nói đám nhỏ. Tước Nhi nấu cũng giống như nhau. Đều là người một nhà, ai nấu cũng ăn mà. Nhìn Tước Nhi này, bộ dáng nhỏ nhắn, nhẹ nhàng khoan khoái, không kém Đỗ Quyên. Hơn mười tuổi rồi?"

Nghe thế Hoàng đại nương mới hoãn quá một chút, nói: "12."

Đại cữu nãi nãi cười nói: "Ái dà, thật là con gái 10 tuổi có 18 biến. Tước Nhi khi còn nhỏ nhất gan đến đòi mạng, bây giờ thật có tiền đồ."

Mọi người liền sôi nổi khen Hoàng Tước Nhi, lại kéo nàng đến bên người, kéo tay hỏi thăm, xoa đầu nhéo hai má, xoi mói.

Hoàng Tước Nhi an tĩnh đứng yên, cũng không nói nhiều. Hỏi một câu đáp một câu.

Đỗ Quyên cảm giác có chút quái dị, vội hô: "Tỷ tỷ. Gà hầm xong rồi."

Hoàng Tước Nhi vội giật tay lại bước đi, vừa nói: "Nãi nãi, ta đi nấu cơm. Chắc là Đại cữu nãi nãi bọn họ đói bụng. Đợi lâu không tốt."

Nàng đi, có vài đôi mắt còn dính theo bóng lưng nàng theo vào phòng bếp.

Đỗ Quyên vừa định vào phòng bếp, chợt nghe một đứa bé hô: "Ta muốn ăn bánh chiên! Ta muốn ăn bánh chiên! Ô ô, ca ca đều ăn hết rồi."

Hoàng đại nương vội vàng kêu Đỗ Quyên, phân phó nói: "Đỗ Quyên, bánh chiên hết rồi, mang thêm ra. Lấy nhiều chút. Tiểu Hồ và những đệ đệ người, bọn họ đều thích ăn, cứu nãi nãi người cũng thích ăn."

Đỗ Quyên dừng chân, đầu óc xoay chuyển, đối với Hoàng Ly nói: "Hoàng Ly, người đi lấy. Ta đi nhóm lửa."

Hoàng Ly vội gặt đầu. Bưng cái đĩa trúc nhỏ chạy vào phòng.

Chỉ chốc lát lại bưng cái đĩa đi ra, đặt lên trên bàn nhỏ.

Mọi người nhìn, chỉ có nửa đĩa bánh chiên, còn có thật nhiều mảnh vụn.

Hoàng đại nương không vui nói: "Sao chỉ lấy bằng ấy?"

Mắt Hoàng Ly vụt sáng nói: "Không còn. Còn gì nữa không?"

Hoàng đại nương hồ nghi nói: "Thật không còn?"

Hoàng Ly buông thõng tay nói: "Thật không còn. Nãi nãi không tin?"

Đứa bé này cũng thật biết đùa. Nói xong còn hỏi ngược một câu.

Hoàng đại nương thật không tin.

Đứa cháu gái này nói ngọt biết dỗ người, lợi hại hơn Đỗ Quyên nhiều, nên bà cảm thấy rất có khả năng là nàng đang nói dối. Nhưng trước mặt người, bà cũng không tiện tra hỏi, đành phải thôi.

Chỉ có nửa đĩa, mấy đứa bé tranh nhau bốc.

Hoàng đại nương thấy sinh khí, kêu Phùng Thị: "Vợ lão Đại, người ra đây."

Phùng Thị đi ra, hỏi: "Nương, chuyện gì?"

Hoàng đại nương chỉ vào cái đĩa trúc, nói: "Mang một ít bánh chiên đến. Thân thích một năm mới đến một lần, có cái gì cũng đừng tiếc, ăn một lần đâu có nghèo."

Bà thật có bản lĩnh, chỉ một câu là thành công làm Phùng Thị tức giận đến cả người phát run. Mà Phùng Thị mỗi khi khí dồn lên não là tay chân như nhũn ra, đứng không vững.

Đỗ Quyên nghe nãi nãi gọi nương, cũng vội đi ra ngoài.

Nàng vừa nghe lời này, không chờ Phùng Thị lên tiếng, liền cướp hỏi Hoàng Ly: "Không phải kêu người lấy rồi sao? Sao người không lấy?" Vừa hỏi vừa ra hiệu cho Hoàng Tước Nhi ra sau, kéo nương vào phòng bếp.

Nhưng Phùng Thị đứng như chết nhìn chăm chăm Hoàng đại nương, không động.

Hoàng Ly há miệng lớn tiếng nói: "Không còn! Ăn hết rồi! Ta nói nãi nãi không tin, còn muốn hỏi nương. Trước đó còn thừa không nhiều, đã lấy ra 2 đĩa." Chuyển hướng nhìn qua bàn khách bên kia, "Bên kia cũng lấy hai đĩa. Bình nhà ta không phải là Tụ Bảo bồn, ăn hết lại có thêm." Nói xong "đặng đặng" chạy vào phòng.

Hoàng đại nương lần nữa nổi giận, trán nổi gân xanh.

Hôm nay thật không phải là ngày lành!

Đỗ Quyên giật mình, nhắc nhở: "Nãi nãi, hôm nay đã là 13 tháng giêng."

Nông dân trên cơ bản qua ba ngày tết, món ngon trong nhà không thừa cái gì. Cửa cái đầy, đồ sẽ nhiều hơn một chút.

Hoàng đại nương lần nữa gặp cản trở, lại thấy vẻ mặt con dâu cả bi phẫn, không nói câu gì, hình như còn đang trách bà, cũng tức giận ghê gớm, quát mắng nàng: "Người làm sao lo liệu cái nhà này? 13 cũng tốt, 15 cũng tốt, có thân thích tới cửa, thông gia còn chưa tới cửa nữa, đã đem đồ vật ăn sạch sẽ..."

"Nãi nãi !" Đỗ Quyên ngắt lời nàng, cười nói, "Tỷ muội chúng ta cũng dài miệng, cũng như Tiêu Thuận đệ đệ bọn họ vậy. Nhà ta cũng mời mẹ nuôi, tiểu di bọn họ ăn cơm, kính mời Tam gia gia bọn họ ăn cơm."

Hoàng đại nương giận dữ nói: "Ai cho các người há mồm? Nhân tình lớn như nợ, không nghe người ta nói đồ vật phải giữ cho chính mình ăn, không đợi khách. Cha người từ kẻ đá chui ra sao mà lục thân không nhận hả?"

Chương 121

Hộ Mẫu (Bảo Vệ Mẹ)

Đỗ Quyên thấy Phùng Thị muốn nói chuyện, kiên quyết kéo nàng ra phía sau.

Tự nàng tiến lên cười nói: “Nãi nãi, nếu nương ta không giữ lại thì Hoàng Ly, nha đầu tham ăn kia đã ăn hết cả bình rồi. Vừa rồi Hoàng Ly nói đã lấy ra 4 đĩa, có thể chứ, thêm đĩa này là 5. Chúng ta cũng không chiên bao nhiêu. Nhà ai đãi khách, cho dù là keo kiệt, một lần chỉ lấy một đĩa ra, ăn hết thì thôi. Dĩ nhiên, chờ ta nhà có tiền, sẽ chiên mấy bình lớn, để ở kia tùy tiện các thân thích ăn.”

Trong đám thân thích cũng có người hiểu lẽ, nghe lời Đỗ Quyên nói lúng túng không thôi, thậm chí Hoàng đại nương nhiều chuyện nên hoà giải nói: “Đại cô, hết thì hết. Nhà ta cũng giống như vậy, ngay cả hạt dưa và đậu phộng đều ăn sạch kia.”

Lúc này, Hoàng Ly cố sức xách một cái vại sành từ trong nhà đi ra, đặt lên trên bàn nhỏ, thở phò nói: “Tự các người xem, đều hết.”

Mọi người lúng túng hơn.

Khóe miệng Hoàng đại nương liên tục bĩu ra.

Hôm nay hình như nàng nói cái gì đều không thuận, rốt cuộc là làm sao?

Đại cữu nãi nãi thấy Đỗ Quyên vẫn cười tủm tỉm, không va chạm trướng bối, lại vẫn có trách nhiệm, thập phần tán thưởng.

Nàng còn nhớ tới mối hơn nhân của tiểu tôn tử Ngưu Nhi và Đỗ Quyên, vẫn trông cậy vào cửa thân này, bởi vậy hoà giải nói: “Cô hấn, thôi, hết thì hết. Thứ này ăn nhiều cũng không tốt, gần đến lúc ăn cơm rồi.” Âm thầm dùng tay đẩy Hoàng đại nương.

Rồi hướng Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên, người làm chuyện của mình đi. Nãi nãi người chỉ hỏi một chút.”

Đỗ Quyên cười nói: “Ta hiểu nãi nãi chỉ hỏi một chút.”

Hoàng lão cha đã nghe được, phần nộ không kém bà già.

Ăn hay không, hấn không để ý. Chỉ là cháu gái trước mặt mọi người nói chuyện với nãi nãi như vậy, giống y như Phùng thị. Không! so với Phùng Thị

càng lợi hại hơn, bởi vì lời của tỷ muội Đỗ Quyên nói, luôn có tình có lý, làm bà già không thể đáp trả, mất hết mặt mũi.

Con dâu cả không ra mặt giáo huấn cháu gái, luôn đối phó cha mẹ chồng. Tâm thật là độc!

Nhà đại nhi tử đã không là họ Hoàng, thành Phùng gia !

Hoàng lão cha kỳ thật không mạnh hơn Hoàng Lão Thực bao nhiêu, còn thật ngu muội ngoan cố. Tôn nghiêm trưởng bối bị khiêu chiến, lại không có lý do mắng cháu gái, liền trừng đại nhi tử, nửa ngày mới căm hận nói: “Người nuôi ra khuê nữ thật tốt!”

Hoàng Lão Thực bị trừng, vẻ mặt ngơ ngác không hiểu gì, chỉ biết cười làm lành nói: “Khuê nữ hiểu chuyện lại giỏi giang. Người trong thôn đều khen ngợi!”

Hắn cũng thành công làm Hoàng lão cha tức hộc máu.

Đại cữu gia thấy cái đĩa trên bàn trong này còn có chút bánh chiên, vội nói: “Ở đây còn một chút. Lấy qua ăn đi. Ôn ào gì thế!”

Tiêu Bảo liền bung cái đĩa kia qua.

Mới an tĩnh lại, chợt nghe Hoàng Tước Nhi cả kinh kêu lên: “Nương, nương! Người làm sao vậy?”, vừa nói vừa cố gắng dùng thân mình mảnh khảnh của mình đỡ Phùng thị, hết sức đỡ nàng đi vào phòng bếp.

Đỗ Quyên cũng vội vàng chạy tới đỡ, trong lòng hồi tiếc không thôi, vừa tức vừa giận.

Lời nãi nãi nói nàng có thể coi như gió thoảng bên tai, nhưng nương lại không được. Nương tận tâm tận lực chiêu đãi người, còn bị nãi nãi trách cứ trước mặt khách là keo kiệt không nở bỏ ra. Thật không thể nhịn được nữa!

Mọi người đều hoảng sợ, vội vàng tới xem.

Chỉ thấy sắc mặt Phùng Thị trắng bệch, nhắm mắt ngồi trên ghế nhỏ, tựa vào tường phòng bếp không cử động. Hoàng Tước Nhi ở một bên đỡ nàng. Đỗ Quyên đang giúp nàng nhu huyết Thái Dương. Hoàng Ly tựa hồ bị dọa sợ, đưa ngón trỏ lên miệng cắn, bộ dáng ủy khuất như muốn khóc lại không dám khóc.

Hoàng đại nương thấy nháo ra kết quả như vậy, càng giận, càng hận!

Bên ngoài, Hoàng Lão Thực nghe Hoàng Tước Nhi kêu to, cuống quýt muốn sang đây xem.

Hoàng lão cha gào to: “Chuyện đàn bà, người đi theo làm gì?”

Hoàng Lão Thực sừng sốt một chút, Vội nói: “Cha, nương bọn nhỏ hình như không khoẻ. Ta đi nhìn xem.”

Hoàng lão cha cả giận nói: “Ngươi đang trù ẻo nàng chết hả? Còn không ngồi xuống cho ta! Mẹ ngươi ở đằng kia, Đại cữu mẫu ngươi và tiểu cữu mẫu đều ở đó, còn có các biểu tẩu ngươi, những người này đều không đủ hầu hạ vợ ngươi sao? Cho dù nàng chết cũng có thể thu xếp được. Ngươi đi làm cái rắm gì!”

Hoàng Lão Thực nghe xong há hốc mồm, ngượng ngùng ngồi xuống.

Đại cữu gia tỏ vẻ thân thiết, kêu Tiểu Bảo, phân phó nói: “Đi, đi xem đại nương ngươi rồi về đây nói một tiếng.”

Tiểu Bảo vội đáp ứng đi.

Hoàng lão cha hừ lạnh một tiếng, “Hàng năm đều phải làm một lần!”

Trong phòng bếp, Đỗ Quyên giúp Phùng Thị xoa nhẹ một hồi, cố nặn ra nụ cười nói với mọi người: “Đại cữu nãi nãi, các ngươi đi ra ngoài phơi nắng đi. Nơi này nhiều khói dầu, tro bụi cũng nhiều, đừng làm dơ xiêm y. Nương ta đã có ta và tỷ tỷ ta chiếu khán.”

Tuy Hoàng đại nương có chút sợ nhưng đến cùng vẫn không quản được miệng mình. Nàng đã quen như thế, tức giận nói: “Đây là bày mặt mũi cho chúng ta xem đâu...”

“Nãi nãi!” Đỗ Quyên gấp rút cướp lời, “Nương ta không bày mặt mũi. Vài ngày trước Hoàng Ly muốn ăn bánh chiên, náo loạn vài lần, nương ta đều không cho. Vì chuyện này, tối qua còn mắng nàng nữa.”

Đại cữu nãi nãi vội nói: “Ái dà! Vợ lão Đại quá quan tâm. Ăn thì ăn, lưu trữ làm cái gì?”

Đỗ Quyên nói: “Nương ta chính là như vậy. Làm việc không biết lấy lòng người khác, cho nên thường là hương cũng đốt mà vẫn đắc tội Bồ Tát, chịu thiệt nhất.”

Nói xong, không cho mọi người cơ hội nói chuyện, đối với Hoàng Tước Nhi nói: “Tỷ, chúng ta đỡ nương lên giường.”

Hoàng Tước Nhi vội gật đầu, một phụ nữ cũng tới hỗ trợ nâng lên.

Hoàng đại nương thấy con dâu cả nói phải tay thì phải tay, bất kể khách khứa ở đây, con giận dĩ nhiên không nhẹ, nhãn mặt nói: “Đây là đuổi chúng ta đi?”

Tuy Phùng Thị choáng váng nhưng trong lòng vẫn hiểu.

Nghe xong lời này, cô mở to mắt, run run nói: “Đề cho ta tới...”

“Đừng nhúc nhích!” Đỗ Quyên cản nàng lại, rồi quay qua Hoàng đại nương, nghiêm mặt nói, “Nãi nãi, nương ta thật không thoải mái. Ngươi xem mặt nàng trắng bệch như vậy, không thể giả vờ được. Nãi nãi yên tâm, không

ai đuổi các người đi. Nương ra bị bệnh, còn có ta và tử tử, hợp lại có thể nấu một bữa cơm, không để cho đại cữu nãi nãi bọn họ đói bụng là được.”

Hoàng đại nương nhìn sắc mặt Phùng Thị, không lời chống đỡ.

Bởi không thể đáp lời nên quay đầu đi ra bên ngoài hờn dỗi.

Ra đến sân ngồi xuống, càng nghĩ càng giận, không biết đang tốt lành sao lại biến thành dạng này.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đỡ Phùng Thị vào trong phòng nằm xuống, ở bên tai nàng nói nhỏ: “Nương thả lỏng ngủ đi. Bên ngoài có ta và tử tử. Người đi ra ngược lại là chuyện xấu, không bằng ngủ.”

Phùng Thị khẽ gật đầu, ngăn khí ở ngực, đau đến khó nhịn.

Đỗ Quyên hướng Hoàng Ly thăm thì vài câu. Hoàng Ly lặng lẽ đi ra ngoài.

Nơi này, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đóng cửa phòng lại, đi phòng bếp tiếp tục nấu cơm.

Đại cữu nãi nãi liền phân phó con dâu, chính là nương Nguu Nhi, đi giúp hai chị em nàng. Tuy Hoàng đại nương giận dữ cũng không thể để hai đứa cháu gái nấu cơm cho cả đám người ăn, bởi vậy cũng kêu Đại Nữ đi hỗ trợ.

Bốn người liền bận rộn.

Nương Nguu Nhi nói chuyện với Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi, thập phần nhiệt tình.

Đỗ Quyên tiếng có tiếng không trả lời. Hoàng Tước Nhi dứt khoát không lên tiếng.

Nương Nguu Nhi nương nhìn hai tử muội vui đầu làm việc, bỗng nhiên cảm thấy không có ý nghĩa gì, giống như gia đình mình vừa đến là làm cho nhà người ta biến thành hồngбет.

Nói tới, sự việc hôm nay là do đại cô nói lời không dễ nghe.

Nhưng biểu tẩu cũng quá vô dụng, chỉ có một câu nói thôi mà tức giận đến như vậy.

Làm con dâu người ta mà ngay cả câu nói nặng cũng chịu không nổi, thì sống như thế nào?

Bên ngoài, Hoàng đại nương đang tố khổ với người nhà mẹ đẻ, “Ta cũng không biết nàng là bà bà hay ta là bà bà. Một câu không thể nói, nói ra thì nháo. Động một chút là nằm xuống. Ta thật không biết ta làm chuyện xấu ở kiếp nào mà cưới đứa con dâu như vậy về...”

Vừa nói, vừa không ngừng gạt lệ.

Đám người Đại cữu nãi nãi không ngừng khuyên giải an ủi.

Mặt Hoàng lão cha âm trầm nói: “Đây là nàng ghét bỏ chúng ta, muốn đuổi chúng ta đi. Có con dâu như vậy sao? Kêu nàng dậy nấu cơm. Không dậy thì trở về Phùng gia đi.”

Hoàng đại nương giật mình, vội nói: “Thôi, cùng nàng chấp nhận làm cái gì. Tước Nhi và Đỗ Quyên đang nấu cơm kia.”

Bà cũng không phải người mù. Sau khi Đỗ Quyên nhắc nhở, dĩ nhiên bà nhìn ra sắc mặt Phùng Thị không tốt, không phải giả bệnh. Bởi vậy, mặc dù buồn bực trong lòng, bà cũng không dám náo loạn. Nếu nháo xảy ra án mạng, bọn hắn không thể gánh vác nổi.

Bởi vậy, nàng mới ngăn Hoàng lão cha lại.

Hoàng lão cha thấy bà già nhìn hắn nháy mắt, mới không nói gì nữa, chuyển sang mắng đại nhi tử.

Hoàng Lão Thực vừa nghe Tiểu Bảo nói Phùng Thị không sao, ai ngờ lại nằm trên giường, vội vàng muốn đi xem, bị Hoàng lão cha mắng cầu huyệt lâm đầu.

Ngay cả Hoàng lão Nhị cũng bất mãn nói: “Ca, ngươi thật không có tánh khí.”

Đang ồn ào, bỗng nhiên Phùng Minh Anh dắt tay Hoàng Ly từ bên ngoài đi tới.

Mọi người liền an tĩnh lại nhìn thiếu phụ xinh xắn kia. Không mặc tơ lụa, cũng không cài hoa thúy, cả người lại lộ ra nét trầm ổn đại khí.

Người ta nhìn nàng, nàng cũng nhìn người, lại không chào hỏi ai, không giận không cười, liền vào nhà.

Hoàng Lão Thực mừng rỡ, vội nói: “Tiểu di tới. Mau vào xem nương bọn nhỏ...”

Bị Hoàng lão cha trừng, lời còn lại kẹt trong cổ họng.

Đỗ Quyên nghe tiểu di tới, mới để trái tim xuống.

Nàng vội vàng vào phòng, thấp giọng nói chuyện cùng tiểu di.

Sắc mặt Phùng Minh Anh lạnh lùng, muốn đứng dậy đi ra ngoài lý luận.

Đỗ Quyên vội vã ngăn cản nàng.

Phùng Minh Anh nói: “Như thế nào, mẹ ngươi cứ chịu đựng như vậy?”

Đỗ Quyên thở dài: “Tiểu di, ngươi suy nghĩ thật kỹ: ngươi đi ra ngoài gây một trận, ngươi được xả giận, nương ta sẽ hết giận hay là giận càng thêm giận?”

Phùng Minh Anh liền trầm mặc.

Nàng gần như không cần nghĩ, khẳng định Phùng Thị sẽ tức giận càng lợi hại.

Mặc kệ kết quả thế nào, Hoàng lão cha và Hoàng đại nương đều sẽ lấy mặt mũi về từ trên người Phùng Thị. Ai kêu nàng là con dâu người ta! Cha mẹ chồng chằm chọc, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nàng không thể mất điếc tai ngor, thì chỉ có bị khinh bỉ thôi.

Kỳ thật, lời của Đỗ Quyên vừa ròi trong mềm mại có cứng rắn, làm Hoàng đại nương không thể đáp lời, bị sượng mặt, nhưng Phùng Thị vẫn bị tức xiu.

Vì thế, Phùng Minh Anh cố nén cơn giận, canh giữ bên giường Phùng Thị, chậm rãi khuyên giải nàng.

Đỗ Quyên lại dặn dò Hoàng Ly vài câu, kêu nàng đi ra ngoài.

Người bên ngoài đều thót tim, đợi Phùng Thị muối muối xuất đầu thay tử tử xả giận. Nhất là Hoàng đại nương, biết Phùng Minh Anh lợi hại, hơn nữa còn có Nhậm Tam Hòa, liệu định hôm nay sẽ có một trận nháo, trong lòng không khỏi lo sợ bất an.

Ai ngờ đợi nửa ngày, chỉ có Đỗ Quyên và Hoàng Ly đi ra .

Mọi người có chút không tin vào mắt mình.

Đỗ Quyên cũng lười để ý tới bọn họ, đi phòng bếp nấu cơm.

Nàng kêu Hoàng Ly gọi tiểu di đến không vì để cãi nhau xả giận, là vì phòng ngừa gia gia nãi nãi báng bỏ nương. Tốt xấu gì ứng phó cho xong bữa cơm này, đem những người này tiến bước, nương sẽ tốt thôi.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương thấy tình hình như vậy, càng tức giận.

Nhưng Phùng Minh Anh một câu cũng không nói, bọn họ cũng không khơi mào cuộc chiến, trong lòng tựa như bị tảng đá lớn đè nặng không thoải mái, không tự tại như lúc nãy.

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên dưới sự hỗ trợ của Đại Nữ và nương Ngưu Nhi nương, rất nhanh đã nấu cơm xong. Phùng Thị không có mặt, Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên thu xếp dọn hai bàn.

Mọi người ăn xong, ánh mắt nhìn về phía hai bé gái nhiệt tình hơn, khen không dứt miệng.

Lần này, không chỉ khen ngợi Đỗ Quyên, cũng khen Hoàng Tước Nhi.

Bọn người Đại cữu nãi nãi rất hòa khí, không có ý trách cứ Phùng Thị, còn khen nàng nuôi dạy khuê nữ thật tốt. Hoàng đại nương nghe vừa vui vẻ vừa không vui, rất mâu thuẫn.

Nương Ngưu Nhi còn đi vào phòng mời Phùng Minh Anh, lại quan tâm hỏi Phùng Thị khá hơn chưa, có thể dậy ăn cơm không.

Phùng Minh Anh cười nói nàng không có việc gì, kêu Đỗ Quyên múc một chén cho nàng ăn thì tốt rồi; còn nói tỷ tỷ tức ngực, không thể ăn cơm, lát nữa nấu chút cháo cho nàng ăn.

Nói xong đi ra ngoài.

Nương Nguu Nhi cũng không nói nhiều, cười cũng theo ra.

Sau bữa cơm, mọi người ngồi uống trà. Các phụ nữ vài lần lôi kéo Hoàng Tước Nhi hỏi han. Hoàng Tước Nhi lấy có có việc, vài lần tránh né.

Đỗ Quyên thấy càng thêm nghi ngờ, lại thấy các nàng nhìn Hoàng Tước Nhi, cùng Hoàng đại nương thì thầm, trong lòng “lộp bộp” một chút, cảm giác không ổn.

Đại cữu nãi nãi và nương Nguu Nhi nóng nảy như ngồi trên lửa, vội vàng bắt chuyện với nàng.

Nàng liền kiệt lực tìm việc, làm cho mình và Hoàng Tước Nhi trở thành rất bận rộn, thu xếp hầm cháo cho Phùng Thị ăn, rồi rửa bát, lại cho heo ăn, không ngừng nghỉ.

Mọi người nhìn tỷ muội các nàng càng thêm thuận mắt.

Chương 122

Việc Hôn Nhân Của Tiểu Thư Tỷ

Ngược lại Hoàng Ly rất lợi hại, ngăn cản đám con nít không cho sò loạn, không cho quậy phá.

Tỷ muội các nàng khóa cửa phòng nhưng cũng có đứa nghịch ngợm như khi, từ bên ngoài cửa sổ cầm con gà trống tơ bày trên thành cửa sổ ra ngoài.

Sau một hồi nghiên cứu, hẳn phát hiện ra lông gà được cắm vào.

Sau khi biết rõ thì đầy đất đều là lông gà.

Hoàng Ly đẩy hẳn ngã trên đất, lại khóc lại nháo nói hẳn khi dễ người.

Hoàng đại nương mắng hai câu, thanh âm của nàng không át được tiếng khóc của Hoàng Ly.

Lúc này, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đều không để ý nên không lộ diện.

Hoàng Lão Thực đau lòng ôm lấy tiểu khuê nữ, vừa dỗ vừa vuốt ve, hứa là hẳn sẽ giúp nàng làm một con gà trống tơ khác, làm cho mọi người nhìn thấy sẽ rút trông mắt.

Hoàng lão cha tức giận ào ào mắng nhi tử.

Hoàng Lão Thực căn bản không nghe rõ, lung tung đáp: “Cha nói cái gì? Đợi chút, ta ôm Ly Nhi đi vòng vòng bên ngoài đã. Nga, khuê nữ ngoan, đừng khóc nga! Lát nữa cha làm cho ngươi một gà trống lớn...” Ôm Hoàng Ly vừa run vừa đung đưa, miệng còn vụng về dỗ dành, rồi đi ra ngoài.

Hoàng lão cha giận đến ngực đau như Phùng Thị vậy.

Bỗng nhiên Hoàng Ly hô lớn: “Ngươi làm gì đó?”

Hoàng Lão Thực vội dừng bước, hỏi nàng làm sao.

Ngón tay Hoàng Ly chỉ về phía cửa sổ phòng của mấy tỷ muội, lên án nói: “Cha ngươi coi hẳn kìa!”

Mọi người nhìn theo hướng nàng chỉ, thấy Tiểu Thuận và một bé trai chính đang nhón chân rướn lên trên cửa sổ, đây hai cánh cửa sổ ra nhìn vào bên trong.

Hoàng Lão Thực vội hô lớn: “Tiểu Thuận, đừng nhúc nhích!”

Người khác không biết chuyện gì xảy ra nhưng hẳn biết: trên bàn cạnh cửa sổ hai khuê nữ bày rất nhiều vật trang trí, trong đó có một khúc rễ cây rồng ruột, bên trong có một cây tùng nhỏ.

Hắn sợ Tiểu Thuận tinh nghịch, kéo gãy cây tùng.

Nếu thật xảy ra, chẳng những Hoàng Ly nháo, ngay cả Đỗ Quyên cũng nháo.

Một người nháo hẳn còn chịu được, nếu 2 khuê nữ bảo bối đều nháo lên, Lão Thực cha nghĩ tới tình cảnh đó, da đầu liền run lên, kiên quyết ngăn lại.

Hắn kêu lên rất tự nhiên, người khác nghe thấy lại rất không thoải mái.

Hoàng lão cha quát: “Bảo bối gì, cháu ngươi chạm vào cũng không được?”

Hoàng Lão Thực vội giải thích nguyên do, vẻ mặt thập phần nghiêm túc.

Hoàng lão cha thấy hắn xem trọng khuê nữ, mà không để cháu vào mắt, tức giận gân xanh trên trán nổi lên, nói không ra lời, chỉ lặp lại “Đồ hỗn hào.”

Lão Thực cha bối rối, không biết tại sao hắn thành vô liêm sỉ.

Hoàng lão Nhị thấy nhi tử bị đại bá ghét bỏ như vậy, sắc mặt thật khó coi, quát ra lệnh Tiểu Bảo mang Tiểu Thuận đi về nhà.

Tiểu Thuận là đứa bé khôn lanh khéo léo. Hắn nghe kêu chỉ đứng nhìn, không kéo cây tùng kia.

Hoàng lão Nhị nghe xong càng tức giận, “Ngươi không nhổ cây, người ta còn đề phòng ngươi như phòng trộm kia!”

Một câu nhắc nhở Hoàng đại nương. Thân thích tới nhà, cửa phòng khóa kín, đây là quy củ nhà ai mà coi cha mẹ và họ hàng như trộm?

Hoàng Lão Thực cứng họng, ứng phó không nổi cục diện phức tạp như vậy.

Phòng riêng của khuê nữ, ngay cả hắn đều không đi vào, cho dù kêu người cũng đứng ở cửa kêu, đã quen rồi, bởi vậy trước nay không cảm thấy có gì.

Tiểu Hoàng Ly giòn giã nói: “Tỷ tỷ ta đọc sách viết chữ, sợ ta làm rối loạn đồ của nàng mới khóa.”

Một câu làm mọi người đều không có thanh âm.

Hoàng đại nương biết tỳ khí của Đỗ Quyên. Nếu hôm nay cưỡng bức nàng mở cửa, không chừng nàng sẽ nháo cho cả thôn biết, nên cố nhịn.

Không phải bà sợ Đỗ Quyên, mà là phân tích lợi hại, cảm thấy nháo lên thì không đáng.

Im lặng cả nửa ngày, Hoàng lão cha mới nói: “Con gái đọc sách, chẳng lẽ còn muốn khảo Trạng Nguyên? Chính sự không làm, chỉ lo làm mấy chuyện vô dụng.”

Hoàng Lão Thực vội nói: “Đỗ Quyên cũng không chậm trễ chính sự. Nấu cơm, làm đồ ăn, giặt xiêm y, lên núi hái lá trà, nhặt nấm, đánh hạt dẻ, đốn củi, chuyện gì cũng làm hết.”

Hoàng đại nương và Hoàng lão cha không đáp trả được, càng thêm tức.

Đến tột cùng là vì sao, cháu gái bọn họ xuất sắc như vậy mà họ không hài lòng? Ngay cả bản thân họ cũng không biết nguyên do.

Cũng tại con dâu lớn không tốt, bọn họ nghĩ.

Đại cữu nãi nãi vội khen ngợi Đỗ Quyên, vừa khuyên nhủ lại dỗ dành, mới khuyên được mọi người.

Sắc mặt Hoàng lão Nhị càng không dễ coi, trực tiếp mang Đại Nữ bọn họ đi về trước.

Lúc này náo loạn một trận, Phùng Thị còn nằm ở trên giường, Phùng Minh Anh còn đang canh chừng nàng; bây giờ lại náo nên mọi người cảm thấy không có ý tứ, không tiện ở lại ăn cơm chiều, nên đi tới nhà bà nội Đỗ Quyên.

Lúc đi, tiểu cữu nãi nãi kéo tay Hoàng Tước Nhi, yêu thương kêu nàng buổi tối đừng nấu cơm, mang muội muội tới nhà bà nội ăn cơm.

Hoàng Tước Nhi chỉ cười, cũng không đáp ứng.

Đỗ Quyên đợi mọi người đi hết mới cùng Hoàng Tước Nhi vào nhà xem Phùng thị.

Phùng Minh Anh đang nạp đế giày, nghe tiếng các nàng đi vào, ngẩng đầu hỏi: “Đi rồi?”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Đều đi. Nương ta đỡ hơn chút nào không?” Rồi cùng Hoàng Tước Nhi đi đến bên giường xem Phùng thị. Kỳ thật lúc trước nàng đã đi vào xem qua mấy lần, nương đều đang nói chuyện với tiểu di.

Phùng Thị đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe hỏi liền mở mắt ra.

Phùng Minh Anh hừ một tiếng nói: “Tốt cái gì? Tính tình mẹ ngươi là như vậy, gia gia nãi nãi ngươi lại như thế, ở chung một chỗ là không có chuyện tốt. Ta vừa khuyên nhủ hết lời, gia gia ngươi lại mắng 'Kêu nàng dậy nấu cơm! Không đứng dậy thì rút về.' nàng tức đến chết ngắt. Ta lại khuyên mãi mới đỡ, nãi nãi ngươi còn nói ngươi đem cửa phòng khóa là coi thân thích như trộm, nàng nghe xong lại lên cơn tức... Ngươi suy nghĩ coi vậy còn có thể tốt sao? Ta nói gì cũng vô dụng.”

Nói xong nhìn về phía giường, “Sao người không biết học em dâu người chút nào vậy?”

Đỗ Quyên thấy Phùng Thị mím chặt môi, thần sắc ảm đạm, vội nói: “Mỗi người một tính, nương không cần học người khác, chỉ là có vài chỗ nên sửa. Tỷ như nghe lời nãi nãi nói là nổi giận, cái này nhất định phải sửa, bằng không quá bị thua thiệt. Bất kể nàng nói cái gì, nương coi như không nghe thấy là được rồi.”

Hoàng Tước Nhi giúp Phùng Thị đắp kín chăn, cũng nói: “Nương, Đỗ Quyên nói rất đúng. Khi còn nhỏ ta rất sợ gia gia nãi nãi. Hiện tại ta không sợ bọn họ chút nào. Mặc kệ bọn họ nói cái gì, ta đều không để ý. Ta lại hiểu thuận, ta sợ cái gì? Nương cũng nên như vậy.”

Phùng Minh Anh nói: “Tỷ tỷ, người xem hai đứa cháu gái, biết lý lẽ lại giỏi giang, người thật là... Còn có gì mà không biết đủ? Sao người dư hơi tức giận một bà già không phân rõ phải trái chứ?”

Phùng Thị nhân tiện nói: “Là ta vô dụng. Ba khuê nữ đều tốt. Hoàng Ly của ta cũng có thể làm, một điếm không chịu thiệt. Các người yên tâm, ta từ từ sửa. Ta cũng không biết tại sao, vừa nghe lão bắt tử ngục biện, lửa trong lòng ta không đề ép được...”

Đỗ Quyên vội cười nói: “Lát nữa ta nấu vài món thanh đạm chút, cho nương hạ hỏa.”

Một câu chọc cười Phùng Thị. Hoàng Tước Nhi và Phùng Minh Anh cũng cười không ngừng.

Lúc này, Hoàng Lão Thực ôm Hoàng Ly đi tới. Hấn vừa đi tiến thân thích.

Hoàng Ly giãy giụa đòi xuống dưới, chạy đến trước giường Phùng Thị, mềm mại kêu lên: “Nương!” Hết sức nhu thuận, hoàn toàn khác với bộ dáng tinh ma bình thường.

Phùng Thị sờ nàng đầu hỏi: “Ăn no chưa?”

Nàng cảm thấy, hàng năm cha mẹ chồng mang thân thích đến, trong nhà mọi người đều phải rối ren hết một ngày. Hôm nay nháo đến như vậy, nàng sợ Hoàng Ly chưa ăn no.

Hoàng Ly vội gật đầu cười nói: “Ăn no. Ăn hai chén.”

Hoàng Lão Thực tiến lên phía trước, hỏi: “Nương Tước Nhi, có khá hơn chút nào chưa?”

Phùng Thị sầm mặt nói: “Người còn biết tới hỏi ta?”

Về mặt Hoàng Lão Thực đau khổ nói: “Hồi này ta muốn tới thăm người, cha không cho đến, nói có nương và đại mợ các nàng ở đây, không có chuyện gì. Ta liền...”

Phùng Thị cất cao giọng nói: “Rồi người không tới? Ta chết người cũng không tới?”

Hoàng Lão Thực liền cúi đầu.

Đỗ Quyên muốn hoà giải, cũng không biết làm sao, bỗng nhiên lười nói chuyện.

Nàng suy nghĩ, sợ dĩ hôm nay nháo thành như vậy, nói đến cùng là bởi vì nàng cho mẹ nuôi, tiểu di và nhà Lâm Xuân đồ ăn, lại không đưa cho gia gia nãi nãi, bởi vậy bọn họ đổ hết lên đầu nương.

Nàng sai rồi sao?

Nàng thật sự có chút mê mang.

Nàng cảm thấy mình không thể tùy tâm làm việc, tựa hồ mỗi hành động đều liên lụy đến người khác. Đến cùng phải nên như thế nào đây?

Còn có một người cũng đang áy náy bất an. Chính là tiểu Hoàng Ly.

Bởi vì, bánh chiên căn bản chưa ăn hết, nàng lừa nãi nãi nói đã ăn hết rồi, làm hại nãi nãi chửi nương, làm nương giận hôn mê, sau đó gia gia cũng chửi nương.

Nàng cũng nhìn ra, nãi nãi nói không lại tử muội các nàng, liền lấy nương ra xả giận.

Nhị tử nói, nương không chịu nổi nặng nhẹ, nghe được lòng sẽ phát sốt. Không giống nàng, nghe được cũng như không. Nếu là người bên ngoài nói, nàng còn dám đáp trả, nếu không sẽ mắng lại. Nương không làm được.

Cho nên, nàng cảm thấy mình làm sai, ngoan ngoãn cúi cái đầu nhỏ xuống.

Phùng Thị mắng vài câu xong, Phùng Minh Anh mới khuyên nhủ: “Đại tử, được rồi, đừng mắng tử phụ. Người gây chuyện đều đã đi, người mắng người trong nhà làm cái gì? Đây không phải là tự tìm giận sao!”

Hoàng Tước Nhi cũng nói: “Nương, người đừng trách cha. Nương, người muốn ăn cái gì?”

Phùng Thị lắc đầu nói: “Ta không muốn ăn. Đợi buổi tối rồi ăn luôn.”

Đỗ Quyên nháy mắt Hoàng Ly, để nàng kéo cha đi ra ngoài. Đúng chỗ này làm cho nương thấy càng thêm bực bội.

Hoàng Ly đi qua lôi Hoàng Lão Thực, đối với Phùng Thị nói: “Nương, ta và cha đi thả lừa.”

Phùng Thị gật đầu nói: “Đừng có chạy lung tung. Đừng nghịch nước.”

Hoàng Lão Thực vội nói: “Ta trông nàng, không cho nàng vọc nước.”

Hai cha con liền đi ra ngoài.

Nơi này, Đỗ Quyên lại khuyên Phùng Thị vài câu, sau đó do dự một chút, mới hỏi: “Nương, việc hôn nhân của chúng ta, cha mẹ có khả năng làm chủ?”

Phùng Thị kinh ngạc nói: “Lời nói này, việc hôn nhân của các người, nương và cha người không thể làm chủ, còn có ai có thể làm chủ?”

Đỗ Quyên nói: “Gia gia nãi nãi thì sao?”

Phùng Thị liền ngăn cả người.

Tâm Đỗ Quyên trĩu xuống, kỳ thật dù không hỏi nàng cũng biết đáp án, chỉ là muốn chứng thật một chút mà thôi.

Vốn việc hôn nhân của tỷ muội các nàng khẳng định là do Phùng Thị và Hoàng Lão Thực làm chủ, nhưng nếu gia gia nãi nãi nhất định muốn nhúng tay, cha mẹ cũng không thể không nghe ai kêu bọn họ là vãn bối chứ!

Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi đều kinh ngạc, không rõ Đỗ Quyên hỏi cái này làm gì.

“Làm sao vậy Đỗ Quyên?” Phùng Minh Anh hỏi.

“Hôm nay những người đó đều nhìn chằm chằm tỷ tỷ. Ta thấy các nàng coi trọng tỷ tỷ.” Đỗ Quyên nói ra sự lo lắng của mình.

“Thật sự?” Phùng Thị thất kinh hỏi.

Đỗ Quyên gật gật đầu.

Sắc mặt Hoàng Tước Nhi liền thay đổi, hai tay bắt an xoắn lấy nhau.

Phùng Minh Anh cũng nhíu mày không nói.

Thần sắc Phùng Thị biến ảo, bỗng ngẩng đầu nhìn thấy bộ dáng kinh hoàng của Hoàng Tước Nhi, cắn răng nói: “Nếu bọn họ... Bọn họ không cho Tước Nhi gả cho người trong sạch, ta liều chết cũng không đáp ứng. Lúc này nên tới nhà ông ngoại người, để cho người ông ngoại hỏi thăm. Nếu có người tốt, liền đem Tước Nhi hứa ra ngoài núi đi, không gả ở địa phương quỷ quái này nữa.”

Chương 123

Tình Hoài Thiếu Nữ

Người trong sạch?

Đỗ Quyên nghĩ, ý nương là chỉ cần người không sai, nàng sẽ không phản đối?

Phùng Minh Anh lại nghĩ, chuyện này đích thực có chút khó.

Việc hôn nhân, đương nhiên ông ngoại nói chuyện không có phân lượng bằng gia gia.

Phùng Thị kêu Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên không cần đoán mò, nàng sẽ không đẩy khuê nữ vào hố lửa. Phùng Minh Anh cũng nói là các nàng không cần quan tâm.

Đỗ Quyên cảm thấy, tiểu di và nương đều không hiểu rõ ý của nàng.

Cũng đúng, quan niệm của nàng và các nàng cách nhau mấy trăm năm.

Hoàng Tước Nhi thì sao?

Nàng cười chuyển đề tài, kêu tiểu di nói với tiểu dượng, sau này không cần mang cha lên núi săn thú, không cần phân chút món ăn thôn quê về. Cuộc sống khá hơn, phân tranh cũng nhiều hơn.

Nàng nói: “Nếu chúng ta thêm, trực tiếp đi qua nhà tiểu di ăn.”

Phùng Minh Anh cười nói: “Tốt lắm a! Ta lại có thêm người giúp ta nấu ăn nữa.”

Nhìn sắc trời không sớm, Phùng Minh Anh đem chỉ nhét vào đế giày, đứng dậy phúi đầu chỉ trên người xuống, vừa nói: “Ta đi về. Tiểu dượng người dạy Lâm Xuân bọn họ cả nửa ngày rồi, chắc đã đói bụng. Ta về nấu chút gì đó cho bọn họ ăn.”

Xoay mặt nhìn Phùng Thị nói: “Đại tỷ, nghe ta, đừng tức giận.”

Phùng Thị vội đáp ứng, giã giũa ngồi dậy nhìn theo nàng.

Đỗ Quyên vội đỡ lấy nàng, nói: “Tiểu di yên tâm, ta và tỷ tỷ sẽ khuyên nương.”

Hoàng Tước Nhi cũng nói: “Kỳ thật chỉ cần nãi nãi không ở đây, chúng ta khuyên nương là tốt rồi. Nương không nên gặp nãi nãi.”

Phùng Minh Anh phốc xuy một tiếng cười nói: “Đó là đương nhiên. Người chưa nghe nói qua 'nhắm mắt làm ngo' sao? Vậy cũng không được. Nhà ai cũng có chuyện phiền lòng. Nhà các người nếu không có gia gia nãi nãi các người bói móc, còn không thành thần tiên chắc. Lão thiên gia thấy cũng không vui a.” Vừa nói vừa đi ra ngoài.

Phùng Thị nghe xong lời này mỉm cười.

Đội tiểu di đi xong, Đỗ Quyên hỏi nương muốn ngủ thêm hay dậy.

Phùng Thị nói, lúc này có đông người, nàng không yên tâm, căn bản không ngủ được. Bây giờ muốn ngủ một hồi, trễ chút mới dậy.

Đỗ Quyên đỡ nàng nằm xuống, giúp nàng dịch chăn, vừa khuyên nhủ.

Đội Phùng Thị ngủ an ổn, Đỗ Quyên mới khép cửa phòng, cùng Hoàng Tước Nhi về phòng của mình, ngồi trên giường La Hán nói chuyện.

“Tỷ tỷ, người nghĩ thế nào về việc hôn nhân.” Đỗ Quyên mở đầu hỏi.

“Ta... Ta không muốn gả.” Hoàng Tước Nhi rất bất an.

“Không muốn gả là không có khả năng. Mấu chốt là tỷ tỷ muốn gả cho kiểu người nào, có để ý ai chưa. Suy nghĩ kỹ, chúng ta mới có biện pháp. Nếu dựa vào gia gia nãi nãi làm chủ, ta sợ gặp bà bà giống như nãi nãi, sẽ gian nan khác chi nương.” Đỗ Quyên cố gắng dẫn đường Hoàng Tước Nhi.

“Ta đâu biết nên gả cho người nào.” Hoàng Tước Nhi buồn bực nói.

“Nhưng nếu người không mau suy nghĩ, ta sợ những người đó trước mặt nãi nãi nói năm ba lời hay, thêm người khuyến khích, nãi nãi sẽ đáp ứng. Đến lúc đó...”

Đỗ Quyên bắt chặp Hoàng Tước Nhi vẫn là bé gái 12 tuổi, căn bản không có năng lực phân rõ nhân sinh, nói cho nàng nghe nỗi lo lắng của mình.

Đang nói nửa chừng, như chợt nhớ tới cái gì, “Hoắc” một tiếng xoay người ngồi dậy, kinh hoảng kêu lên: “Ai nha, ta muốn đi tìm cha và Hoàng Ly. Tỷ, một mình người cứ từ từ suy nghĩ trước. Người cứ như vậy nghĩ”

Nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, mới nói tiếp: “Việc gả người... như thế này đi, đương nhiên phải nhìn nhân phẩm và tướng mạo của người con trai đẹp xấu thế nào trước, siêng năng hay không. Trừ bỏ cái này, người còn phải xem cha mẹ hẳn có dễ nói chuyện hay không. Cái này đặc biệt trọng yếu. Đừng gả cho một ác bà bà khó dây dưa, thì trọng phụ có tốt cũng vô dụng.”

Đỗ Quyên đưa ra cách dạy cho học sinh tổng kết quy nạp, giúp Hoàng Tước Nhi phân tích.

Nàng tự cho là suy xét thật chu toàn, cũng không dùng quan niệm hôn nhân kiếp trước áp đặt vào kiếp này. Bởi vì ở đây, cha mẹ chồng không dễ ở chung sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến cuộc sống hạnh phúc sau này.

Ai ngờ Hoàng Tước Nhi lại nhẹ giọng nói: “Ông ngoại nói, khi đó hẳn thấy gia gia nãi nãi thành thật dễ nói chuyện, đối xử người cũng tốt, cha ta thành thực, tiểu thúc cũng không phải nghịch ngợm, tính tình đại cô cũng tốt, mới đem nương hứa cho cha.”

Đỗ Quyên nhất thời á khẩu không trả lời được.

Đúng a, người sẽ thay đổi!

Mỗi người mỗi ngày sẽ thay đổi!

Lấy nữ nhân mà nói, tiêu cô nương làm vợ người sẽ khác, làm nương nuôi con càng thay đổi, từ vợ thẳng chức làm bà bà càng là một chuyện biến lớn. Trong quá trình thay đổi đó, có người là bởi vì thân phận mình thay đổi dẫn đến tính tình thay đổi; có người vì người ngoài xen vào làm cho thay đổi.

Nàng đánh giá Hoàng Tước Nhi, trong vẻ điềm tĩnh lộ ra kiên cường, không khỏi có chút đau lòng.

Bỗng nhiên lại nghĩ, khi xưa Phùng Thị lúc chưa gả thì có phải cũng giống như thế này không?

Nàng cũng không biết nói gì cho phải, chỉ nói: “Tỷ, người suy nghĩ đi. Có lời gì, đợi buổi tối chúng ta lên giường lại nói.”

Sau đó nhảy xuống giường, đi ra ngoài.

Chờ nàng đi xong, Hoàng Tước Nhi cũng đứng dậy đi ra sân, mò mịt nhìn quanh đánh giá nơi mình ở hơn mười năm qua: phải gả cho người sao?

Nhanh như vậy!

Ánh chiều tà ngả về tây. Nắng chiều sáng lạn trên đỉnh núi phía tây, chiếu vào thôn, từng nóc nhà ngọn cây tựa hồ cũng được phủ lên một vàng sáng rọi, so với sương mù mông mông đầu xuân, có nét lộng lẫy rực rỡ riêng.

Gả cho người như thế nào mới tốt đây?

Nàng vừa nghĩ, vừa không có mục tiêu đi về hướng tường viện.

Tường viện xanh biếc ngày xưa giờ thật tiêu điều. Nhưng nàng lơ đãng lại phát hiện một điểm xanh nhạt. Nhìn kỹ nơi chân tường, trong khe đá của vách tường, đều lộ ra lấm tấm nhiều điểm xanh nhạt.

Mùa xuân tới rồi!

Những chồi non xanh nhạt tựa như hạt giống tình hoài của thiếu nữ nầy mầm, lạ lẫm nhưng cẩn thận, nhút nhát thăm dò, phảng phất còn có chút bất an.

Đang chăm chú nhìn, chợt nghe đối diện có người gọi “Tước Nhi!”

Hoàng Tước Nhi ngẩng đầu nhìn lên. Thì ra nàng bắt tri bắt giác đi tới tường viện giữa nhà nàng và Lâm gia. Hạ Sinh từ trong phòng đi ra, nhìn thấy nàng, liền cười đi tới gọi nàng.

Hoàng Tước Nhi cũng mỉm cười kêu lên: “Hạ Sinh!”

“Tước Nhi, khách nhà ngươi đều đi hết rồi?” Hạ Sinh hỏi.

“Đều đi .” Hoàng Tước Nhi nói.

“Ngươi đang làm gì đó?” Hạ Sinh cười hì hì lại hỏi.

“Ta... Không có việc gì, chỉ đi vòng vòng.” Hoàng Tước Nhi nói, nét tươi cười có chút miễn cưỡng, không còn nét vô tư bình thường.

“Nãi nãi ngươi mắng ngươi?” Hạ Sinh nhìn sắc mặt thiếu nữ suy đoán.

Nhìn tiểu thiếu niên sân nhà bên, Hoàng Tước Nhi do dự một chút mới nói: “Sợ là nãi nãi ta muốn làm mai cho ta.”

Rất tự nhiên, nàng nói với hắn.

Hạ Sinh nghe xong ngẩn ra, vội hỏi: “Nói cho nhà ai? Người nọ có được hay không?”

Hoàng Tước Nhi lắc đầu nói: “Còn chưa nói. Đỗ Quyên đoán. Nhìn dáng vẻ chắc sẽ nói. Các nàng kéo ta, hỏi ta bao lớn, biết làm cái gì, còn nói nhỏ với nãi nãi ta.”

Hạ Sinh hiểu ý của nàng.

Lúc các bà mẹ làm mai đều là như vậy, bình phẩm con gái người ta từ đầu đến chân, sau đó sẽ cùng người lớn thương nghị.

Hắn cau mày nói: “Vậy ngươi...” Phảng phất như không biết nên hỏi thế nào.

Hoàng Tước Nhi đáp: “Ta không bằng lòng.”

Thực ngắn gọn, thực quyết đoán, mặc kệ nãi nãi chọn nhà ra sao, đôi phương là hạng người gì, sẽ không bằng lòng.

Quả thật nàng quá nhỏ, rất ngây thơ với sinh hoạt tương lai, không biết nên gả cho người như thế nào mới tốt. Có lẽ năm đó gia gia nãi nãi để lại ấn tượng quá xấu trong ký ức tuổi thơ của nàng, nên vừa nghe nói bọn họ muốn tuyển người cho mình, trong tư tâm nàng cảm thấy đó chính là đưa nàng vào hố lửa, tương lai khẳng định sẽ chịu khổ như nương nàng.

Hạ Sinh nghe xong gãi đầu gãi tai. Muốn nói gì đó, nhất thời lại nghĩ không ra.

Toàn bộ thân mình hắn đều nằm sấp dài trên tường, nhìn bé gái đối diện, thập phần hao tổn tinh thần: Tước Nhi không bằng lòng, hắn cũng không giúp được nàng.

Việc này không thể so sánh. Nếu nàng muốn ăn thịt, hẳn còn có thể đi bắt chuột trúc. Nay hẳn đã lớn, không cần vụng lầy trộm trong nhà, nhưng việc này hẳn không nói nên lời.

Hoàng Tước Nhi thấy Hạ Sinh nhú mày, mỉm cười nói: “Không có việc gì, ta chỉ nói với người thôi.”

Nàng cũng không trông cậy vào hẳn hỗ trợ. Hẳn hỏi thì nàng nói cho hẳn biết.

Đây là một loại tín nhiệm và ỷ lại từ nhỏ tới bây giờ.

Từ đó tới bây giờ, Hạ Sinh chịu nói chuyện với nàng, không phải thích nàng, vì nàng không có làm cho người ta thích. Không giống Đỗ Quyên, mọi người, bất kể là lão gia gia hay lão nãi nãi, bá bá hay thậm thắm đến trẻ nhỏ... đều thích Đỗ Quyên. Hạ Sinh chịu nói chuyện với nàng vì hẳn tốt bụng.

Đúng vậy, nhìn qua Hạ Sinh có vẻ rất nghịch ngợm, kỳ thật rất mềm lòng.

Nàng nhìn hẳn, tựa hồ nhìn thấy một bé trai năm xưa vui vẻ bung một cái chén thô lớn chạy về phía nàng. Trong chén múc đầy một chén cơm, còn có rất nhiều thịt chuột trúc và đậu cove xào, đưa cho nàng ăn; chỉ bởi vì nàng nói nương nàng bị bệnh, nàng nấu cơm nhưng không biết xào rau.

Năm đó nàng mới bốn tuổi.

Nương bị cha chọc giận bệnh ngủ trên giường. Nàng một mình ôm muội muội qua tìm Thím Lâm cho bú sữa.

Nhìn qua hình ảnh ôm muội muội hẳn là thực đáng thương, nên Hạ Sinh tội nghiệp nàng, len lén bới thêm một chén cơm nữa cho nàng ăn.

Chắc khi đó hẳn cũng sợ. Đại Đầu bá bá rất hẹp hòi, cho nên chờ nàng ăn xong, hẳn còn giúp nàng lấy hết xơ thịt nhét trong kẽ răng cho sạch sẽ, thập phần cẩn thận.

Hồi tưởng lại tình hình kia, nàng không thấy thẹn thùng, ngược lại cảm thấy thú vị.

Nàng mỉm cười nhìn thiếu niên kia, nhớ lại thật nhiều lần hẳn vụng trộm lấy đồ ăn trong nhà đưa cho tỷ muội các nàng. Người khác hề nghĩ đến hẳn có thể làm như thế, bởi vì bề ngoài Hạ Sinh nhìn rất nghịch ngợm, có khi còn đánh nhau với Thu Sinh nữa.

Hạ Sinh thấy Hoàng Tước Nhi nhìn mình cười, vội nói: “Tước Nhi! Người đừng vội, để ta nghĩ...”

Hoàng Tước Nhi nói: “Người đừng suy nghĩ. Người cũng giúp không được ta. Nương ta nói... Nói nàng sẽ không bỏ mặc.”

Nay, Hoàng Tước Nhi đành phải đem hi vọng ký thác vào Phùng Thị.

Hạ Sinh liền nói không ra lời, khuyên cũng không phải, an ủi cũng không biết nói gì.

Bỗng nhiên, thiếu niên cảm thấy có chút khó chịu, liền mắng: “Nãi nãi nguoi thật không phải...”

Nói phân nửa vội vàng ngừng lại, suýt nữa đem “là người” mắng ra, lúng túng cười ngượng ngùng nhìn Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi mím môi cười, hỏi hắn: “Khi nào nguoi đi đến nhà sư phó nguoi?”

Hạ Sinh nói: “Qua 15 sẽ đi.”

“Nga!”

Hoàng Tước Nhi lên tiếng rồi không nói gì nữa.

Ánh chiều tà dần tắt, hoàng hôn buông xuống.

Hai thiếu niên nam nữ cách nhau một bức tường loang lỗ điểm xuyên hơi thở mùa xuân, trong một buổi chiều tàn, ngẫu nhiên nhớ tới cái gì thì hỏi một câu, kẻ khác đáp lại một câu.

Đỗ Quyên đi đến cửa viện, nhìn thấy tình hình này.

Bỗng nhiên trong lòng nàng vừa động.

Một ý niệm cực nhanh lóe lên, nhanh đến nỗi nàng suýt chút bắt không được.

Chương 124

Nguyện Ý Gả Cho Hấn!

Nhưng Đỗ Quyên vẫn bất được, mừng rỡ như điên.

Nàng mạnh mẽ quay đầu, quay lại nhìn Hoàng Lão Thực đang dắt con lừa ở phía sau, nói: “Cha, nhớ rõ người đã đáp ứng ta. Nhớ rõ nha! Nếu người quên, tùy tiện đáp ứng gia gia nãi nãi, ta liền... ta sẽ không để ý người nữa. Hoàng Ly, có phải không?”

Nàng uy hiếp Lão Thực cha không tính, còn kéo Hoàng Ly đang ngồi trên lưng con lừa làm đồng minh.

Tiểu Hoàng Ly lập tức nói: “Đúng vậy! Cha, nếu người nghe lời gia gia nãi nãi, không nghe ta lời nói, ta sẽ không để ý người nữa. Ta sẽ không châm trà lấy nước rửa mặt cho người, không kể chuyện xưa cho người nghe, không bồi người nói chuyện, cũng không ăn trái cây người hái, trưởng thành cũng không nuôi người.”

Uy hiếp của nàng trực tiếp hơn, cụ thể hơn, cử ra một chuỗi dài.

Hoàng lão cha nghe thấy nghiêm trọng như thế, luống cuống vội phát ra lời thề.

Ba cha con nói xong, đi vào viện.

Hoàng Tước Nhi nghe thanh âm, vội vàng xoay người đi tới, kêu lên: “Cha, trở lại.”

Hoàng Lão Thực nói: “Uh, cha trở lại. Tước Nhi, nương người khá hơn chút nào không?”

Hoàng Tước Nhi nói: “Nương đang ngủ.”

Tường bên kia, Hạ Sinh cũng chào hỏi bọn họ xong nhìn Hoàng Ly đang ngồi trên lưng lừa, nói: “Hoàng Ly, coi chừng bị té.”

Hoàng Ly nói: “Ta không té đâu. Chúng ta cười lừa còn hát nữa chờ xem!”

Đỗ Quyên nhin không được, cười rộ lên.

Đây là nàng vừa rồi thấy Hoàng Ly cười lừa, thuận miệng dạy nàng câu này. Còn chưa dạy xong, nàng xoay mặt dùng ngay câu nói dở chừng.

Hoàng Tước Nhi và Hạ Sinh cũng cười.

Hoàng Ly dào dạt đắc ý, cảm thấy mình nói đúng.

Trời tối, gà đã sớm lên chuồng, trong viện trống rỗng im lặng.

Hoàng Lão Thực ôm Hoàng Ly từ trên lưng lừa xuống, rồi tự mình dắt lừa ra phía sau buộc vào chuồng gia súc. Mọi người đều về phòng.

Đỗ Quyên nói với Hoàng Ly: “Ta và đại tỳ nấu cơm, ngươi đi vào phòng xem nung tỉnh chưa. Cần thận chút, đốt đèn lên.” Rồi kéo Hoàng Tước Nhi vào bếp.

Hoàng Tước Nhi hỏi: “Buổi tối nấu món gì?”

Đỗ Quyên nói: “Nấu cháo thịt. Tỳ ngươi đến đây, ta có chuyện nói với ngươi.”

Hoàng Tước Nhi nghi ngờ nói: “Chuyện gì?”

Đỗ Quyên đi đến trước bếp lò sò soạng lấy đá lửa đốt đèn, mới nói: “Chúng ta vừa nấu cơm vừa nói.” Nói xong liền đi múc bột ngô, kêu Hoàng Tước Nhi nhóm lửa.

Bỏ mì vào nồi xong, nàng mới bắt một cái băng ngòi nhỏ xuống trước mặt Hoàng Tước Nhi, hỏi: “Tỳ cảm thấy Hạ Sinh ca ca như thế nào? Người có được hay không?”

Hoàng Tước Nhi thuận miệng đáp: “Hạ Sinh ca ca đương nhiên được.”

Đỗ Quyên vội vàng nói: “Vậy hứa gả ngươi cho Hạ Sinh, ngươi vui vẻ không?”

Hoàng Tước Nhi ngây ngẩn cả người.

Nàng đang lấy củi bỏ vào bếp lò, bị sừng sột, quên cử động, củi cháy bên ngoài cửa lò, nàng cũng không hay, còn lớn miệng nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên vội vàng nói: “Lửa! Lửa! Nhanh nhét vào.”

Hoàng Tước Nhi mới phản ứng lại, không ngừng bận rộn thêm củi vào bếp.

Lửa cháy đều, nàng mới quay đầu, lộp bộp nói với Đỗ Quyên: “Hạ Sinh sao... Ta sao... sao nãi nãi đem ta hứa cho Hạ Sinh chứ?”

Đỗ Quyên bị nàng luân phiên hỏi, bật cười, nói: “Ngươi đừng nghĩ nhiều như vậy, ngươi chỉ nghĩ xem ngươi có vui vẻ gả cho Hạ Sinh ca ca sao?”

Hoàng Tước Nhi mờ mịt.

Hạ Sinh rất tốt, nhưng nàng thật sự không nghĩ tới vấn đề này, không nghĩ tới nên gả cho ai, không nên gả cho ai. Nàng năm nay mới mười hai tuổi, việc hôn nhân chưa đặt tới trước mắt.

Đỗ Quyên bắt đầu dẫn đường: “Hạ Sinh ca ca tốt, lại thận trọng biết chăm sóc người. Thím Lâm và Đại Đầu bá bá cũng không sai. Nếu ngươi gả tới

Lâm gia, tương lai về nhà mẹ đẻ, chiếu cố cha mẹ cũng phương tiện. Nếu đồng ý, nói không chừng nương sẽ đáp ứng cửa thân này.”

Hoàng Tước Nhi bị nàng nghiêm túc phân tích đã động, quả nhiên cúi đầu suy nghĩ.

Đỗ Quyên để cho nàng nghĩ, mình đứng dậy tới bếp lò nấu cơm.

Hoàng Tước Nhi bỗng nhiên nói: “Đại Đầu bá bá keo kiệt như vậy, tương lai nói không chừng sẽ bực bội. Không nói chuyện khác, hấn keo kiệt như vậy, có thể để ta chiếu khán nhà mẹ đẻ sao? Nói không chừng ta chưa cho nhà mẹ đẻ thứ gì, hấn đã chỉ tam mắng tứ. Rồi nương nghe xong có thể chịu được sao? Người không nhớ rõ nhưng ta nhớ, khi người còn nhỏ ăn Thím Lâm một ngụm sữa, hấn còn đòi cha đưa trứng gà kia!”

Lúc này ngược lại là Đỗ Quyên ngây ngẩn cả người.

Nàng kinh ngạc nhìn Hoàng Tước Nhi đang ngồi bên bếp lò. Hai má tiều tụy bị ánh lửa trong bếp phản chiếu đỏ ửng, ánh mắt của nàng phá lệ lóe sáng.

Nàng còn nhỏ như vậy nhưng có thể nghĩ sâu xa đến thế!

Đúng vậy, Hoàng Tước Nhi không thể nghĩ thông suốt cảm giác của mình đối với Hạ Sinh, nhưng đối với chuyện gả vào Lâm gia, nàng phân tích sinh hoạt tương lai thực tình chuẩn.

Lâm Đại Đầu thật có khả năng sẽ làm ra chuyện như vậy.

Đỗ Quyên suy nghĩ một hồi mới gật đầu nói: “Có khả năng này. Nếu gia gia nãi nãi ta có thể thay đổi, Đại Đầu bá bá vốn người hẹp hòi, thì càng không cần nói. Nhưng tỷ tỷ, theo như người nói, ai cũng có khả năng thay đổi. Ta nói thật, cha mẹ chồng muốn bắt bẻ, bản thân mình cũng phải linh hoạt chút, mới không dễ dàng chịu thiệt. Vậy đến cùng người cảm thấy Hạ Sinh ca ca như thế nào?”

Lại đến phiên Hoàng Tước Nhi trầm mặc.

Đỗ Quyên lẩm bẩm: “Hạ Sinh ca ca so với cha hấn lấu cá hơn. Khó được là tâm tính tốt, hấn nhiều mưu ma chước quỷ. Người nghĩ lúc hấn trộm thịt trong nhà cho chúng ta ăn là biết.”

Biết rõ Hoàng Tước Nhi còn nhỏ, nàng như cũ bức nàng suy xét vấn đề này, Đỗ Quyên cũng là không có biện pháp. Nàng thực không yên lòng tưởng bối an bài mù hôn ách gả tiểu thư tỷ, nhưng nàng lại không thể làm thay, đành phải để tiểu thư tỷ tự mình nghĩ.

Hoàng Tước Nhi vẫn trầm mặc.

Cơm chiều ăn trong phòng Phùng Thị.

Ba chị em Đỗ Quyên ăn xong, ở lại đùa giỡn với Phùng Thị. Đoán chừng cháo thịt đã tiêu hóa xong, Phùng Thị cũng khôi phục thần tình cao hứng như xưa, mới đi rửa mặt ngủ.

Vào phòng của mình, ba tỷ muội đều không lên tiếng, ai nấy tự nghĩ chuyện của mình.

Thôi đèn, lên giường. Bóng đêm nặng nề yên tĩnh phủ khắp, có thể nghe rõ tiếng hô hấp.

“Nhị tỷ tỷ, kể chuyện xưa.” Hoàng Ly nhỏ giọng nói.

“Hôm nay nhị tỷ mệt, ngày mai kể có được không?” Đỗ Quyên không yên lòng trả lời.

“Ân. Tốt.” Hoàng Ly không nháo, nhu thuận ân một tiếng, chen lán sát vào người Đỗ Quyên, ôm lấy cánh tay nàng, đem mặt sát vào cổ nàng.

Đỗ Quyên nghe tiếng hô hấp đều đặn của Hoàng Tước Nhi, biết nàng còn chưa ngủ.

Ai, thật khó cho nàng!

Hôm nay là 13 tháng giêng. Thời tiết mấy ngày nay đẹp. Ánh trăng chiếu qua song cửa sổ, để lại những đốm sáng trên đất.

Đỗ Quyên nín thở một hồi, vẫn không buồn ngủ, nhin không được đứng dậy xuống giường.

“Nhị tỷ tỷ, Ngươi làm cái gì?” Hoàng Ly vội vàng ngóc đầu nhỏ lên hỏi.

“Mở cửa sổ ra. Trăng thật lớn!” Đỗ Quyên nói.

“Rủi mèo đi vào thì sao?” Hoàng Ly lo lắng nói.

“VẬY thì tốt, tối hôm trước ta còn nghe con chuột kêu từ góc giường. Những con chuột đáng chết này, không cho chúng nó biết tay, một đám coi trời bằng vung.” Đỗ Quyên hung tợn nói.

Hoàng Ly nghe nàng nói thú vị, hì hì nở nụ cười.

Đỗ Quyên đi ra ngoài bình phong, đẩy cửa sổ ra. Ánh trăng như dòng nước bạc tràn vào, ánh sáng đầy đất.

Nàng không khỏi bật thốt lên: “Hai tay đẩy cửa sổ ra ngoài đón trăng.”

Đem khung cửa sổ cài tốt lắm, lại đi ra phía sau giường rửa tay, mới lên giường.

Hoàng Ly đợi nửa ngày cũng không nghe thấy câu sau. Thấy Đỗ Quyên lên giường, lại ngóc đầu nhỏ lên hỏi: “Nhị tỷ tỷ, câu kể đâu? 'Hai tay đẩy cửa sổ ra ngoài đón trăng' câu kể là gì?”

Thơ bình thường đều là hai câu bốn câu, nàng mới hiểu được.

Đỗ Quyên chui vào chăn, phủ kín một hồi, mới thò đầu ra nói: “Phía dưới nào? Vế dưới là 'Một đá đánh tan ao nước trời'. Ta không đối cảnh, phải đứng bên ao nước, ném một hòn đá xuống, người sẽ hiểu.”

Hoàng Ly “Nga” một tiếng, không hỏi nữa, lại yên lặng nhớ nằm lòng câu đối này.

Đêm yên tĩnh, trăng sáng rõ, tâm linh Đỗ Quyên cũng trong vắt, dần dần rơi vào mộng lung.

Đang mơ hồ chợt nghe Hoàng Tước Nhi nói: “Đỗ Quyên! Ta... ta nghĩ xong.”

Đỗ Quyên hồ đồ đáp: “Ân?”

Hoàng Tước Nhi nói: “Ta nghĩ xong. Ta... ta thích.”

Đỗ Quyên lập tức thanh tỉnh, bỗng nhiên ngồi dậy.

Dưới ánh trăng mờ ảo, nàng mộng lung nhìn thấy Hoàng Tước Nhi cũng đã ngồi dậy, đang ôm lấy chăn nhìn nàng. Đôi mắt đen lờ lờ sáng, lại thấy không rõ về mặt.

“Thật sự?” Đỗ Quyên ngạc nhiên hỏi, “Người nghĩ xong?”

“Uh, “ Hoàng Tước Nhi khề giọng kiên định đáp, “Ta nghĩ xong.”

Đỗ Quyên thở ra một hơi.

Nàng cũng vì nghĩ cho Hoàng Tước Nhi.

Trong đám người đó, như Phúc Sinh đại ca, mẹ nuôi đã giúp hấn nghị thân; Thu Sinh ca ca cũng không sai, nhưng so với Hạ Sinh thì tùy tiện hơn, không thích hợp với Hoàng Tước Nhi lắm; chỉ có Hạ Sinh, từ nhỏ đã nói cười với Hoàng Tước Nhi tuy không đặc biệt thân mật, nhưng có một loại ăn ý khác.

“Đại tỷ tỷ, nhị tỷ tỷ, các người nói cái gì?”

Hoàng Ly đã sớm phát hiện đại tỷ nhị tỷ đêm nay không được bình thường.

Hồi nãy nàng còn tưởng là chuyện ban ngày gia gia nãi nãi nháo, nhưng nghe đại tỷ nói, cái gì “vui vẻ” “nghĩ xong”, hiển nhiên có duyên có khác.

Lòng hiếu kì của tiểu nha đầu bị kích thích dữ dội, còn có thể không hỏi một tiếng.

Đỗ Quyên bất chấp lạnh, ôm chăn dờn qua tới gần Hoàng Tước Nhi, trịnh trọng dặn dò: “Đại tỷ, người hãy nghe ta nói. Người không cần nghĩ ngợi gì. Không đúng! người phải nghĩ. Mặc kệ gặp chuyện gì, không thể buồn bã, càng không thể khóc sụt mướt, oán trời trách đất, phải suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ. Tìm ra biện pháp giải quyết mới là quan trọng nhất. Chúng ta cứ như vậy...”

Nàng để sát vào tai Hoàng Tước Nhi, nhẹ giọng nói: “Chúng ta nên tìm hiểu ý tứ của Hạ Sinh ca ca trước. Chỉ cần hắn cũng vui vẻ đồng ý, chúng ta lại nghĩ biện pháp tiến hành bước tiếp theo. Chuyện này người không thể đi hỏi, ta đi tìm Lâm Xuân hỗ trợ.”

Nàng không dám giật giây Hoàng Tước Nhi và Hạ Sinh “tư định chung thân”, đó mới là hại nàng. Nàng phải tìm hiểu trước, lại nghĩ biện pháp vẹn toàn.

Để Hoàng Tước Nhi tự nghĩ biện pháp, là tác phong dạy học của nàng: bồi dưỡng năng lực học sinh độc lập suy tính.

Nếu nàng ra mặt giúp Hoàng Tước Nhi mọi chuyện mới không tốt.

Lờ mờ, Hoàng Tước Nhi liên tục gật đầu, trong lòng suy nghĩ đủ điều.

Hai người bàn luận xôn xao, Hoàng Ly ở kế bên gấp đến độ lòng như bị mèo quào, gọi “Nhị tỷ tỷ!” rất bất mãn mình bị bỏ qua.

Đỗ Quyên vội quay đầu trấn an nàng, nhỏ giọng nói: “Hoàng Ly, đừng quấy rầy! Đại tỷ và nhị tỷ đang nói chuyện rất quan trọng. Rất quan trọng, rất rất quan trọng! Bây giờ không thể nói cho người biết, nhưng nhị tỷ đáp ứng người, ngày mai sẽ nói với người. Chúng ta còn cần người hỗ trợ.”

Chương 125

Trù Tính Chung Thân

Hoàng Ly nghe nói nàng nói trịnh trọng như vậy, còn nói muốn mình hỗ trợ, lập tức cảm thấy vinh diệu vì được coi trọng, vội vàng ưỡn ngực nhỏ, hỏi: “Muốn ta hỗ trợ cái gì? Nhị tỷ, người nói đi!”

Nàng không ngại gì.

Hoàng Tước Nhi nhỏ giọng hỏi: “Hoàng Ly có khả năng làm cái gì?”

Đỗ Quyên cũng nhỏ giọng nói: “Tác dụng lớn đó. Hoàng Ly, người hãy nghe cho kỹ: ngày mai người quán cha, suốt một ngày không cho hẳn đi nhà bà nội.”

Hoàng Ly mặc kệ Đỗ Quyên có dụng ý gì, gật đầu nói: “Tốt! Ta sẽ, ta sẽ kêu cha đi rừng trúc đào măng.”

Nàng nói là đào măng mùa đông, chính là măng còn chưa lộ đầu ra.

Thứ này dùng thịt khô hầm ăn ngon nhất.

Đỗ Quyên nhìn không được khen nàng thông minh, còn nói kêu Đại Đầu bá bá cách vách mang Đông Sinh đi theo. Đợi trở về, nàng nhất định dùng măng làm món ngon khao bọn họ.

Hoàng Ly càng vui vẻ hơn.

“Vây đêm mai nhị tỷ có thể nói đầu đuôi với ta sao?”

Lửa tám chuyện của bé gái hùng hục thiêu đốt.

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Khẳng định sẽ nói với người. Sau này còn cần người hỗ trợ nữa.”

Đêm nay, đầu óc Đỗ Quyên đã xoay tròn ở tốc độ cao. Trong mộng lung, một kế hoạch đại khái đã hình thành nhưng còn chưa thấu đáo.

Hoàng Ly mừng rỡ.

Thần bí như vậy, ba tỷ muội đồng thời thương nghị, còn bàn chuyện gặt cha mẹ, đối với Hoàng Ly có sức hấp dẫn vô cùng, nàng vì có thể tham dự trong đó mà cảm thấy vinh diệu.

Đỗ Quyên thấy Hoàng Tước Nhi cả nửa ngày không lên tiếng, ám chỉ nói: “Chỉ cần cha không đi nhà bà nội, bọn họ không thể quyết định. Chúng ta sẽ có thời gian chuẩn bị.”

Đã tới nước này, Hoàng Tước Nhi nhẹ nhàng gật đầu.

Bước đầu thương nghị đã xong, Đỗ Quyên nói: “Ngủ trước. Ngày mai rất nhiều chuyện đó.”

Sau này nhích lại gần, mới phát hiện sau lưng lạnh ngắt. Nàng vội vàng chui vào chăn, thuận tay kéo thân thể nhỏ nhắn mềm mềm của Hoàng Ly vào trong lòng, sưởi ấm lẫn nhau.

Ở bên kia, Hoàng Tước Nhi cũng ngủ.

Nhưng đêm nay, nàng biết là đừng nghĩ ngủ an ổn!

Trong lòng lo nghĩ, ngày hôm sau lúc gà gáy lần thứ nhất, Đỗ Quyên đã thức dậy.

Nàng vừa lặng lẽ xuống giường, đã nghe thấy tiếng sột soạt phía sau, Hoàng Tước Nhi cũng dậy. Dưới ngọn đèn, Đỗ Quyên nhìn ra rõ ràng nàng chưa ngủ đủ, mắt quầng đen, tinh thần tiêu tụy.

Đỗ Quyên vội dặn nàng buổi sáng nấu mấy cái trứng cho nướng và Hoàng Ly ăn, thuận tiện lấy một cái trứng nóng lột vỏ lăn mấy lần quanh mắt cho giảm sưng.

Hoàng Tước Nhi gật đầu, khẽ giọng hỏi: “Người đi luyện công?”

Đỗ Quyên gật đầu, cũng nhẹ giọng nói: “Ừ. Thuận tiện tìm Lâm Xuân nói chuyện đó.”

Hoàng Tước Nhi mệt mỏi, tinh thần có chút uể oải.

Tối qua nàng trần trọc trần trở suy nghĩ một đêm. Cũng không có kết quả. Sau lại nghĩ, phải để muội muội thăm dò Hạ Sinh có bằng lòng cưới nàng hay không trước. Bằng không, nàng lo nghĩ cũng như không.

Hạ Sinh đáp ứng cưới nàng sao?

Thiếu nữ không xác định được.

Chuyện này không đơn giản như đưa chút ăn ngon cho nàng, cũng không phải giúp nàng nướng cá, cũng không phải giúp nàng cõng gùi đựng lá trà...

Đây là chuyện cả đời.

Đỗ Quyên thấy Hoàng Tước Nhi thấp thỏm, biết nàng bất an, vội an ủi: “Tỷ tỷ đừng nóng vội, chờ ta đi tìm Lâm Xuân, hẳn đi hỏi Hạ Sinh ca ca là biết. Không lâu đâu, điểm tâm xong là biết rồi.”

Hoàng Tước Nhi mím môi gật gật đầu, kiệt lực đè nén nỗi khấn trong lòng.

Đỗ Quyên mau chóng mặc một bộ quần áo màu trơn rộng rãi, đi vào bếp rửa mặt, rồi chà nồi rửa bếp xong chào Hoàng Tước Nhi một tiếng, chạy đi ra ngoài.

Mặc dù trời chưa sáng hẳn, nhưng trong ánh sáng mờ mờ, nhà cửa cây cối đều rõ ràng. Đỗ Quyên ra khỏi nhà, nhìn qua cách vách, thấy nhà còn đóng kín cửa, nên đứng ở bên ngoài đợi.

Quả nhiên, mới đợi một lúc, chợt nghe “két” một tiếng, Lâm Xuân đi ra.

Nhìn thấy Đỗ Quyên ở bên ngoài, Lâm Xuân kinh ngạc kêu nhỏ: “Đỗ Quyên?”

Đỗ Quyên có thể dậy sớm như thế, thật ít khi.

Đỗ Quyên đặt ngón tay lên miệng, “hu” một tiếng, nhỏ giọng nói: “Đi. Vừa đi vừa nói chuyện.”

Lâm Xuân nghe xong vội cầm miệng, cùng nàng đi về hướng nhà Nhậm Tam Hòa.

Trên đường, Đỗ Quyên nói với Lâm Xuân chuyện xảy ra. Tiếng nói nhỏ thì thầm cùng với tiếng côn trùng ní non, như hoà thành một khối.

Đối với Lâm Xuân, nàng không khó nói.

“Hèn chi tối qua nhị ca hỏi những lời đó?” Lâm Xuân bật thốt lên.

“Hạ Sinh ca ca hỏi cái gì?” Đỗ Quyên vội hỏi.

“Hỏi... Hai! nói không rõ. Đợi ra trở về hỏi lại hẳn.” Lâm Xuân tựa hồ không biết nói với Đỗ Quyên như thế nào.

Thì ra, tối qua Hạ Sinh ở bàn cơm nói quá nhiều, lúc thì hỏi chuyện Lâm Đại Đầu giúp đại ca Thu Sinh chọn vợ, một hồi thì hỏi sao Lâm Xuân và Đỗ Quyên còn không đính thân.

Từ đầu tháng chạp Lâm Đại Đầu bắt đầu vì chuyện của Lâm Xuân mà lo lắng, rất không kiên nhẫn nhưng cũng không nói duyên cớ, chỉ mắng mấy thằng con trai không cố gắng, nói mình nuôi mấy con quý đòi nợ vân vân.

Mắng làm Hạ Sinh không thể nói gì.

Lâm Xuân kỳ quái sao nhị ca lại lo chuyện bao đồng như vậy. Lúc này mới mơ hồ hiểu ra.

Trong lòng hẳn thực vui vẻ, ước gì cửa này thân có thể thành. Nếu Hoàng Tước Nhi thành nhị tẩu hẳn, vậy hẳn và Đỗ Quyên là thân thích.

Nhưng Đỗ Quyên nói cho hẳn biết: “Chuyện này có chút khó khăn. Lâm Xuân, dưa xanh hái không ngọt, người nhất định phải hỏi nhị ca người, có vui vẻ nguyện ý cưới tỷ tỷ ta không, sau đó chúng ta lại thương nghị chuyện kế tiếp. Việc này không cần nói cho người lớn biết. Chúng ta phải nghĩ một biện pháp vạn toàn mới được. Bởi vì gia gia nãi nãi ta khẳng định sẽ ngăn trở, nương ta không nhất định sẽ đáp ứng.”

Chuyện của nàng và Lâm Xuân còn chưa định đoạt, Phùng Thị chắc chắn sẽ không hứa Hoàng Tước Nhi cho Hạ Sinh.

Lâm Xuân vội nói: “Ngươi nói với ta trước. Nếu nhị ca ta vui vẻ, ngươi có cách làm cho bọn họ định thân? Nói ra ta giúp ngươi suy nghĩ một chút sẽ thành.”

Đỗ Quyên nói: “Ta đương nhiên muốn nói cho ngươi biết.”

Nàng cảm thấy, thương nghị với Lâm Xuân đáng tin hơn thương nghị với người nhà.

Vì thế, nàng nói hết cho hắn nghe.

Lâm Xuân nghe xong mắt sáng lên, nói: “Việc này thật có thể thành. Bên cha ta bao trên người ta. Bên cha ngươi còn phải dựa vào ngươi và Tước Nhi tỷ tỷ, còn có Hoàng Ly.”

Đỗ Quyên hết sức cao hứng, hỏi: “Ngươi cũng cảm thấy chủ ý này tốt?”

Lâm Xuân nói: “Tốt! Đây mới là thượng sách.”

Hai người thả chậm bước chân. Nói xong hết câu chuyện cũng vừa lúc tới cửa nhà Nhậm Tam Hòa. Đúng lúc Cửu Nhi cũng tới, ba người đi ra phía sau viện ai nấy tự luyện công.

Sáng nay, Lâm Xuân luyện công có chút thất thần.

Đỗ Quyên càng không cần nói, dù chuyên tâm cũng xảy ra sự cố.

Nhậm Tam Hòa huấn luyện khinh công cho nàng bắt đầu từ nhảy cọc mai hoa (mai hoa thung). Những cây cọc kia không phải cắm trên bãi đất trống, mà là cắm trong một ao nước hình tròn, trong ao đổ đầy nước. Ngay từ đầu, đường kính ao chỉ có hai mét. Sau này dần dần mở rộng ra.

Mới luyện mấy tháng, Đỗ Quyên vì mới mẻ đã vượt qua. Hơn nữa nhảy mai hoa thung, trên đùi đều cột thêm vật nặng, trên lưng cũng cõng đồ, thật khổ không thể tả. Nàng liền bắt đầu lười biếng.

Nhậm Tam Hòa lại không buông tha nàng. Mỗi buổi sáng kêu Lâm Xuân gọi nàng rời giường.

Đỗ Quyên sợ bị người nghe mất mặt, Lâm Xuân vừa kêu nàng đã thức dậy.

Kiên trì như vậy được hai ba năm, mặc dù có điểm tiến bộ, so với Lâm Xuân và Cửu Nhi thì thật kém xa, sơ sẩy một chút là hụt chân, từ trên cọc rơi xuống ao nước.

Một ngày nào đó, Nhậm Tam Hòa thay nước trong ao bằng phân và nước tiểu người.

Cả người Đỗ Quyên thối hoắc từ trong ao phân bò lên, muốn khóc, “Là chủ ý của ai? Quá ác!”

Ác thì ác, nhưng từ đó nàng tiến bộ thần tốc.

Trừ những ngày kiếm cơm không đến. Một khi đã tới, nhất định là vạ phần cần thận, liều mạng nhỏ cũng phải tranh thủ không rơi xuống ao phân.

Nhậm Tam Hòa đối với kết quả này hết sức hài lòng.

Nhưng sáng hôm nay, Đỗ Quyên lại rớt vào ao phân.

Nàng tức giận đến muốn khóc, “Làm sao mà giặt nha! Tiểu dưỡng, ta thật cố gắng, mau đôi phân trong ao thành nước thường đi! Ta cam đoan không lười biếng.”

Nhậm Tam Hòa quát: “Không lười biếng? Vừa rồi ngươi đang suy nghĩ cái gì?”

Đỗ Quyên chột dạ nói không ra lời.

Nhậm Tam Hòa nói: “Luyện công phải hết sức chăm chú, mà ngươi còn chán chừ? Nếu thay nước trong ao này, ta sợ là ngươi càng không thêm để ý.”

Về mặt Đỗ Quyên thảm thiết từ trong ao bò lên, rồi dẫm mai hoa thung.

Không sai, đây chính là trừng phạt. Rớt vào ao phân không cho đi tắm rửa thay quần áo ngay lập tức, mà là mang một thân thối hoắc tiếp tục luyện.

Với biện pháp quản thúc gắt gao như vậy, sao nàng dám không cố gắng chứ!

Dám không tiến bộ sao?

Lúc mặt trời lên cao, ba đứa trẻ mới kết thúc khổ luyện.

Cửu Nhi vừa định cùng Đỗ Quyên nói chuyện. Bên người thổi qua một trận gió — một trận gió thum thum. Là Đỗ Quyên, nàng nhanh như chớp chạy đi vào nhà, đảo mắt không thấy bóng dáng, chỉ để lại “bóng thổi đi động”.

Cửu Nhi cười ha ha. Lâm Xuân cũng nhin không được mỉm cười.

Đỗ Quyên chạy như bay đến trước sân, tiêu di sớm đã biết tin nàng rớt vào ao phân, đã nấu sẵn nước cho nàng. Nàng vội vội vàng vàng tắm rửa thay quần áo, đầu cũng gội.

Tắm xong, nàng bao quần áo dơ lại, hô một tiếng “Tiêu đi, ta đi.”, rồi chạy vội về nhà.

Nhậm Tam Hòa nhìn bóng lưng nàng buồn bực không thôi.

Về đến nhà, đúng lúc ăn điểm tâm.

Hoàng Tước Nhi thấy tóc Đỗ Quyên ướt, vội vàng lấy khăn cho nàng lau đầu, lại dùng ánh mắt chờ đợi nhìn nàng.

Đỗ Quyên đối với nàng gật đầu, nói: “Nói.”

Hoàng Tước Nhi cúi đầu, khước miệng mỉm cười, sắc mặt ửng đỏ.

Lúc này Hoàng Ly cười hỏi: “Nhị tử tử lại rót trong ao phân hả?”

Cười tùm tùm có chút sung sướng khi người gặp họa.

Đỗ Quyên liếc nàng một cái, nói: “Người quên tối hôm qua ta nói gì với người rồi?”

Mắt Hoàng Ly chuyển động, liền nhớ tới “đại sự”, lập tức nháo Lão Thực cha, nói muốn đi rừng trúc đào măng, nói là nhị tử tử nói, dùng măng mùa đông lá tòi hàm thịt thơm nhất.

Lão Thực cha không chút do dự đáp ứng.

Phùng Thị quát lớn Hoàng Ly nói: “Người lại nháo cái gì đó?”

“Đề cha đi.” Đỗ Quyên đến gần Phùng Thị nhẹ giọng nói, “Cha đi cũng tốt. Nương, đợi ăn cơm xong, người đi về phòng nghỉ ngơi, ta đi gọi Thím Lâm tới bồi người nói vài lời. Ta sợ nãi nãi kêu người đi qua hỗ trợ nấu cơm.”

Thấy Phùng Thị do dự, nàng vội nói tiếp: “Cũng không phải kêu nương có ý lười biếng. Ngày hôm qua nháo như vậy, nương đi bị tội, nãi nãi còn không thoải mái. Không đi tốt hơn. Ta và tử tử đều có thể nấu một bữa cơm đãi khách, tiểu thẩm và Đại Nữ tử tử vì sao không thể? Đại Nữ tử tử còn lớn hơn chúng ta nữa!”

Phùng Thị nghĩ cũng phải, liền gật đầu nói: “Nương nghe lời người.”

Đỗ Quyên yên tâm.

Vừa quay đầu, nghe Hoàng Ly riu rít nói với cha là buổi trưa khăng định không về kịp, mang chút cơm gạo đường, đậu phộng dùng ngũ vị hương lá trà làm, mệt mỏi thì ăn, nhịn không được nhìn tiểu muội cười.

Hoàng Ly nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của nàng, thập phân đắc ý.

Hôm nay nàng nhất định phải cuốn lấy cha một ngày, không cho về nhà.

Đỗ Quyên cũng đi theo hòa vô, nói lát nữa sẽ giúp bọn hắn thu thập bao bọc; lại giật giây Lão Thực cha, lôi kéo Đại Đầu bá bá đi theo, “Nếu phát hiện một ổ chuột trúc, bắt cả ổ chuột, còn không phải là vận khí tốt sao! Cha, người cũng có thể đi theo Đại Đầu bá bá học đi tìm hang chuột như thế nào.”

Lão Thực cha nghĩ đúng là nên như vậy.

Lại nói, hắn một mình mang tiểu khuê nữ đi, cũng lạnh lẽo chút. Không bằng rủ rê Lâm Đại Đầu, kêu luôn cả nhà Lão Căn đi, mọi người đi chung mới náo nhiệt.